

Gömbös Dorottya
Eötvös Loránd Tudományegyetem, Budapest
Társadalomtudományi Kar
Nemzetközi tanulmányok alapszak
2. évfolyam

Közösségfejlesztés, elsősorban ifjúságnak szóló programlehetőségek Szentgotthárdon

Pályamunka, Széll Kálmán tanulmányi ösztöndíj (2020.)



Tartalom

1. Bevezetés.....	3
2. COVID kontra fiatalok, avagy hogy hat ránk a járvány?.....	3
3. A szentgotthárdi diákélet jelenleg	4
4. Programötletek a jövőre nézve	5
5. Technikai háttér.....	10
6. Összefoglalás.....	11

1. Bevezetés

Úgy vélem, nem sokan ellenkeznének velem, ha azt mondanám: az idei, 2020-as év egyik legmeghatározóbb eleme a koronavírus megjelenése és elterjedése volt. Pályázatom témájának kidolgozása során többször is abba az akadályba ütköztem, hogy egy-egy ötletemet az úgynevezett „social distancing”, azaz a híres-hírheft másfél-kétméteres távolságtartás miatt nem lehetne megvalósítani. Ennek ellenére úgy gondolom, megéri pár oldal olvasásának erejéig kiszakadni a jelenlegi helyzetből és eljátszani a gondolattal, milyen lenne, ha nem lenne pandémiás helyzet, és megszorítások nélkül élhetnénk tovább az életünket.

Ahogy azt a Tisztelt Bizottság a témavázlatomban olvashatta, dolgozatomban a szentgotthárdi fiatalok szabadidős tevékenységeinek bővítésével foglalkozom. Sajnálatos módon azt tapasztaltam, hogy szeretett szülővárosomra a világjárvány megjelenése előtt sem volt jellemző a pezsgő diákélet. Mindazonáltal a veszélyhelyzet – érthető módon – még inkább megnehezítette a programszervezést. Szintén hátráltathatja a folyamatot a nagyvárost preferáló, illetve a vidéki életet kedvelő diákok közti különbség. Többek között ennek hátterére is ki szeretnék térni az alábbiakban. Azonban a legfontosabb szerepet a jelenlegi lehetőségek feltérképezése és a jövő projektjeibe való integrálása kapja.

Ez a pályázat nem valósulhatott volna meg családom és ismerőseim nélkül, akik véleményükkel segítettek egy minél elfogulatlanabb és tisztább kép kialakításában. De még ennél is nagyobb köszönet illeti a Hivatal dolgozóit, akik gyakorlati és technikai tudásukkal támogattak az írásban; nekik ezúton is köszönöm.

2. COVID kontra fiatalok, avagy hogy hat ránk a járvány?

Pályázatom írásának időpontjában, 2020 novemberében Magyarországot is elérte a koronavírus második hulláma. Ennek eredményeképp a szórakozóhelyek nyitvatartása megváltozott, minden zárt helyen kötelezővé vált a maszkviselés, az iskolák helyzete kérdéses. Ennek a bizonytalanságnak pedig sok fiatal – és nem csak fiatal – mentális egészsége, illetve teljesítménye látja kárát. Bizonyára mindannyian tapasztaltuk valamilyen formában a „home office”, vagy akár a távoktatás okozta motivátlanságot, vagy éppen szorongást. Baráti társaságok, párkapcsolatok szakadtak szét a távolságtartás, vagy épp a közös programok hiánya miatt. Bizalmi kérdéssé vált a maszkviselés („Nincs rajtad? Hordozó lehetsz!”). A heti bevásárlás elintézése szinte felérhet egy halálos ítélettel. Az ember magával kapcsolatban sem

tudja számon tartani, hogy hány helyen fertőződhetett meg, a lehetséges tünetekről nem is beszélve. Egyre nehezebben követhetők a hibrid oktatással kapcsolatos elvárások, mindenki a legfrissebb kormányrendeleteket olvassa. Hatalmas nyomás nehezedik nemcsak a kenyérkereső szülőkre (akik szintén megvívják a saját csatáikat a jelenlegi helyzettel), hanem a gyerekekre is, akiknek szinte az egész világuk a feje tetejére állt néhány hónap alatt.

Mint azt sokan tudjuk, a ma élő fiatalok valószínűleg a legtudatosabbak a mentális egészségüket illetően. Sokan szeretik hangoztatni, hogy a szorongás és a depresszió csak üres dobálózás a szavakkal, mivel korábban nem volt ennyi beteg. Ez a kijelentés véleményem szerint hamis; mindig is voltak betegek, csak kevésbé tudták magukról, illetve egymásról, hogy azok. Az internetnek köszönhetően pedig végtelen mennyiségű (hol valós, hol valótlan) információ áll rendelkezésre ezekkel a problémákkal kapcsolatban. Ez egyrészt pozitív, mert az érintettek kevésbé érzik egyedül, vagy meg nem értettnek magukat; ugyanakkor viszont a média rengeteg spekulációnak és öndiagnózisnak is teret ad, ami nem feltétlenül jó. És ha már spekuláció: a vírussal kapcsolatos hírek és – többségében – álhírek olvasása egyfajta káros divattá vált napjainkban, ami – folyamatos bizonytalanságot keltve – szintén negatív hatással van az emberek lelkivilágára.

A mély élő beszélgetéseket egy ideig fel lehet cserélni telefonhívásokra és videokonferenciákra, azonban úgy gondolom, az ember nem véletlenül társas lény: előbb-utóbb mindenkinek szüksége van az élő szóra, a fizikai kontaktusra. Ebben hivatottak segíteni a – reményeim szerint sikerrel megszervezhető – helyi (és később akár országos) szintű programtervek, amelyeket pályázatomban részletesen kifejtek.

3. A szentgotthárdi diákélet jelenleg

Mint minden kisvárosban, Szentgotthárd esetében is gyakran az az érzése támad az embernek, hogy itt mindenki ismer mindenkit és nincsenek sem titkok, sem meglepetések. Ez véleményem szerint nem feltétlenül igaz: nem egyszer történt meg, hogy olyan emberekkel kerültem egy társaságba, akiket látásból ismertem, óhatatlanul kialakult egy véleményem róluk, de ez pár perc beszélgetés után szinte teljesen megváltozott. Attól tartok, hogy kortársaim – és az idősebb generációk képviselői is – gyakran esnek abba a hibába, hogy a prekoncepcióik alapján ítélnék és nem nyitnak távolabbi ismerőseik felé. Emiatt úgy gondolom, hogy a fő cél a közösség nyitottabbá válásának erősítése kell, hogy legyen.

Budapesti diákként első kézből tapasztaltam, hogy milyen pozitív csalódást tudnak okozni teljesen ismeretlen emberek, legyen szó akár útbaigazításról, akár egy szórakozóhelyen történő vészhelyzetről. Ezt a nyitottságot ültetném át szívesen a vidéki emberekbe is. Az egyik kedvenc mondásom a „Think global, act local”, ezért úgy vélem, hogy ha kis lépésekkel elindulunk egy pezsgőbb diákélet kialakítása felé, annak hosszú távon és nagyobb területen is pozitív következményei lehetnek. Mivel a legtöbb fiatal nagyvárosokban folytatja tanulmányait érettségi után, sokan hajlamosak az elmagányosodásra az otthonról való kiszakadás és az ismerős környezet hiánya miatt. Egy biztos otthoni baráti kör kialakítása ezen is segíthetne. Ebben pedig központi szerepet játszanak a város által szervezett programok. Az alábbiakban felvázolok néhány ötletet ezekkel kapcsolatban.

4. Programötletek a jövőre nézve

Mint ahogy arra már utaltam, a koronavírusnak „köszönhetően” kénytelenek vagyunk újraértelmezni a társas kapcsolatainkat. A legtöbb kutató szerint a mostani helyzetben használt technikák és óvintézkedések nagy része a mindennapi életünk részét fogja képezni a járvány esetleges eltűnése után is. Ez természetesen azt is jelenti, hogy a közösségi terek, szórakozóhelyek üzemeltetői is kötelesek lesznek lépést tartani és kreatívak lenni a különböző események szervezésekor. Ezt pedig egyáltalán nem tartom rossz dolognak: ahogy a régi mondás is tartja, „a szükség a találékonyság szülőanyja”, és ki tudja, talán még ötletesebb programokat lehet megtervezni ezután, maszk ide vagy oda. Az alábbiakban részletesebben ismertetem főbb ötleteimet, majd mellékelek néhány táblázatot, amelyben a várható erőforrás-szükségletet és eredményeket összesítem.

- Az első – és gimnazisták számára talán legfontosabb – programötletem egyfajta **tanulószo**ba kialakítása lenne. Ebben a témában van gyakorlatom, mivel több osztály-, és most már csoporttársammal is sokat tanultam együtt, tudom, milyen jól és hasznosan tudja érezni magát az ember, ha segít másoknak valamiben, ami neki könnyebben megy. A probléma akkor adódik, amikor valaki fél segítséget kérni, mert kínosnak érzi, vagy épp nem tudja, kihez forduljon. Erre kínálna megoldást ez az úgymond „megreformált” tanulószo

biztosítana a rendszer, amelyen belül az összes hasonló terv megvalósul (erről bővebben az 5. pontban írok). Ez esélyt biztosítana arra, hogy a különböző erősségekkel rendelkező diákok segíthessék egymást. Az igazi újdonság azonban nem az órák formájával, hanem azok tartalmával kapcsolatos: az iskolában tanított tantárgyakon kívül sportok, KRESZ- és vezetési órák, nyelvvizsgafelkészítés, illetve továbbtanulási „coaching” is terítékre kerülhetne. Mivel a fiatalok kortársaiktól kérnek és kapnak segítséget, kötetlen beszélgetések és akár hosszan tartó barátságok is kialakulhatnak egy szimpla közös tanulás eredményeként.

- Az első ponthoz részben kapcsolódik ez, a második is: a közös hobbiúzés, illetve a **csapatsportok** résztvevői körének kiterjesztése. Megfigyeltem, hogy elsősorban a fiúk esetében nagy csapatformáló erővel bírnak a sportok. Úgy gondolom, hogy a legtöbb ember a felesleges pszichológiai zsargon idézése nélkül is egyetért velem abban, hogy a közös célért való versenyzés mind az egyéni jellemre, mind a csapatszellemre pozitív hatással van. Azonban ez manapság, főleg a lányok esetében, hiányzik, hogy az általános mozgáshiányt ne is említsük. Emiatt lenne különösen fontos – nyilvánvalóan a mindenkori gyülekezési szabályoknak eleget téve – mindkét nem bevonása, illetve a csapatjátékok népszerűsítése, mintegy csapatépítő tréning-jelleggel. A gyakorlatban mindez ideális esetben szabadterén, de akár a sportszarnokban is megrendezésre kerülhetne, több állomást is létre lehetne hozni különböző nehézségű és létszámgényű sportágak bekapcsolásával. Ha lenne megfelelő számú érdeklődő, én személy szerint minél inkább igyekeznék diverzifikálni a csapatok összetételét, hogy kihozzam a résztvevőket a komfortzónájukból, eközben ösztönözve őket a csoportos problémamegoldásra, akár néhányak számára kevésbé kedvező körülmények között is. Ehhez a tervhez az inspirációt az egyetemi gólyatábor adta, amit a mai napig életem egyik legjobb élményének tartok: az alatt a pár nap alatt a körülbelül harminc idegenből összetartó közösséggé kovácsolódtunk a kis csapatommal, amelynek több tagja máig az életem szerves része. Szeretném kortársaimnak is átadni ezt az élményt, különösen azért, mert a nyitottság és célorientáltság, ami az ilyen csoportfeladatokhoz szükséges, az élet szinte minden területén hasznosítható.
- És ha már hasznos készségekről van szó: a komfortzóna elhagyása az egyik legfontosabb ilyen lépés, amihez néha a külvilág és a szükség biztosítja a „lökést”. Az **introvertált** fiataloknak ez különösen kritikus pont lehet, éppen ezért tartom fontosnak, hogy az ő

körükben is népszerűsítsem a Szentgotthárdon megrendezendő eseményeket, ezáltal is integrálva őket a közösség életébe. Hogy játékoságot és úgymond egy kis misztikumot csempésszünk a feladatba, a meghívón csak egy-egy helyszínt adnék meg azoknak, akik részt kívánnak venni a feladatokban. Minden helyszínen egy-egy hobbit, társas tevékenységet vagy szolgáltatást próbálhatnának ki, amelyet az első ingyenes alkalom után vagy folytatnak, vagy nem, nincs azonnali elköteleződés. Az első lépést – jelen esetben ez a programra való jelentkezés – nekik kell megtenni, onnantól viszont a lehető legnagyobb mértékben meg szeretném könnyíteni számukra az ideális szabadidős tevékenység megtalálását. Na de miért is jelentkezne egy visszahúzódo fiatal egy ilyen eseményre? Hogy motiváljam őket, a heti öt kötelező testnevelésóra egyikének kiváltásával, vagy akár közösségi szolgálati óra jóváírásával honorálnám az igyekezetüket, természetesen csak abban az esetben, ha a felügyelők szerint is elvégezték az adott feladatot, vagy kellő mértékben hozzájárultak a csapat munkájához.

- A következő ötletem véleményem szerint megosztóbb lehet, ugyanakkor talán ez hozhatná a legnagyobb sikert is, ha megfelelő közönségre talál, illetve ha a járványhelyzet lehetővé teszi a terv megvalósítását. Nem titok, hogy a fiatalok szeretnek **bulizni**, szórakozni. Minden kamasz gyermekkel rendelkező szülő legnagyobb rémálma, hogy a felügyelete alól kikerülő gyereke bajba kerül, rossz társaságba keveredik, esetleg megsérül egy-egy ilyen esti „szárnypróbálgatás” során. Még nagyobb fejtörést – és a generációk között súrlódást – okoz a megfelelő helyszín kiválasztása és kialakítása, mert hiszen melyik szülő szeretne egy, esetenként két hétvégi, pihenésre szánt napot buliszervezéssel tölteni, illetve ki hagyná el szívesen az otthonát pár randalírozó fiatal magánszféráját tiszteletben tartandó? Mindkét fél válláról levehetnénk a terhet azáltal, hogy ellenőrzött körülmények között, a város egyik középületében adnánk engedélyt a partiszervezésre. A biztonságról képzett, telefonon elérhető, mégis diszkrét biztonsági őrök gondoskodhatnának, így a szülők is nyugodtan alhatnak éjszaka. A diákok számára nagy könnyebbséget jelentene, hogy nem kell egy vállalkozó szellemű jelentkező, aki a saját házáat a köz rendelkezésére bocsátja, hanem központi, semleges helyen lehetne összejöveteleket szervezni. További előny, hogy így az első ilyen tapasztalataikat nem 18 éves koruk után, a szülőktől távol, veszélyesebb helyzetekben szereznék az érintettek, hanem az otthonhoz közel, a figyelő szülői szemektől mégis kényelmes távolságban. Megfelelő végzettséggel rendelkező, illetve aspiráns rendezvényszervezőknek is munkát tudnánk biztosítani e lehetőség által: ők segíthetnének ugyanis az egyes tematikus (születésnap, évforduló, ballagás, stb.) partik lebonyolításában.

(A „muníció” és a dekoráció költsége természetesen a résztvevőket terhelné.) Az egyetlen nehézség ezzel kapcsolatban a kiskorúak alkoholfogyasztása lenne, illetve hogy ilyen esetben kire hárul a felelősség: az üzemeltetőre, az engedélyt adó szülőre, esetleg a résztvevő fiatalra? Ezt a patthelyzetet úgy oldanám fel, hogy lefektetnék bizonyos szabályokat, amelyek között első helyen szerepelne az alkohollal szembeni zéró tolerancia. Ez a lépés indirekt módon egy minél kulturáltabb fiatalság kiművelését is előremozdítaná, amely akár egy egész generáció fejlődésének is kardinális része lehet.

- Szintén a középületek adta lehetőségeket használnám ki egy olyan közösségi tér kialakítása által, amelyben szinte minden témáról szó eshet a politikától elkezdve a droghasználat veszélyein keresztül egészen az **életvezetési tanácsadásig**. Bár a közelmúltban már voltak ehhez hasonló kezdeményezések, mégis úgy vélem, megfelelőbb reklámozásra lenne szükség a diákok figyelmének felkeltése érdekében. Kortársaim közül sokan nem is gondolnák, hogy szükségük lehet ilyen jellegű segítségre, esetleg iránymutatásra, pedig úgy gondolom, egy tájékoztató jellegű programsorozat keretein belül az életnek több olyan területét is közelebb hozhatnánk a fiatalabb generációhoz, mint a pénzügyek, vagy akár a magyar jogrendszerrel kapcsolatos ismeretek. Ennek sikeressége érdekében fontosnak tartanám, hogy korban és habitusban a célközönséghez közel álló előadókat hívjunk meg, lehetőleg olyan személyiségeket, akikről már hallottak, esetleg akiknek adnak is a véleményére. Politikai témában például először Bana Tibor országgyűlési képviselő neve jut az eszembe, a drogkérdéssel kapcsolatban Zacher Gábor toxikológust kérném fel előadónak, pénzügyi tájékoztatást pedig Szivósné Andreától kaphatnának a diákok.
- Hasonlóan komolyabb hangvételű foglalkozások keretein belül hívnék **pszichológusokat** is Szentgotthárdra. Hogy ez miért fontos? Mert – mint ahogy azt a pályázatom elején említettem – a mai fiatal generációk minden korábbinál jobban érintettek a mentális egészség kérdésében: egy felgyorsult világban ezerféle kihívással kell megküzdeniük/megküzdenünk, miközben arra a kérdésre keressük a választ, hogy vajon kik is vagyunk mi igazán? Mire vágyunk, mit szeretnénk elérni az életben? A megszámlálhatatlan lehetőség, amely rendelkezésünkre áll, egyben terhet is jelent, mivel sokan nem tudnak mit kezdeni ezekkel, többek között a külvilágból és saját elméjükből érkező nyomások miatt. Ebben lennének hivatottak segíteni a pszichológiai előadások és

csoportos foglalkozások, amik a lehető legjátékosabb, legkönnyedebb formában hívnák fel a fiatalok figyelmét a mentálhigiénia fontosságára.

- Azonban – hogy egy kicsit lazítsunk a hangulaton – nem csak oktató-tájékoztató jellegű eseményekkel színesíteném a szentgotthárdiak mindennapjait: tematikus **hobby-workshop**okat rendeznék, nem feltétlenül csak diákok számára. Na de mit értek ez alatt pontosan? A mai világban rengeteg példát láthatunk arra, hogy mekkora szükség lehet bizonyos élethelyzetekben egy második bevételi forrásra, egy szenvedélyre, ami esetleg mellékjövedelmet is hoz a konyhára. Ez a tevékenység ölthet tipikusan nőiesebb formát is (virágkötészet, manikűr-pedikűr), de ennek vannak nemtől függetlenül népszerű formái is (jógaoktatás, sütéssel-főzéssel kapcsolatos tevékenység, vagy akár barista-gyakorlat). Ilyen és ehhez hasonló hobbikat mutatnék tehát be – elsősorban – a fiataloknak, remélve, hogy legalább néhányan folytatják és saját életükbe is integrálják ezeket. Véleményem szerint praktikus minél hamarabb megismerkedni minél több ilyesfajta tevékenységgel és akár hobbiszinten elkezdni a gyakorlást, hiszen sosem lehet tudni, mikor jöhet jól egy-egy készségünk, mind bevételi forrásként, mind a személyiségünket gazdagító elemként. Ha azt szeretnénk, hogy kis városunk lakói – és így átvitt értelemben Szentgotthárd maga is – úgymond „haladjanak a korral”, akkor minden lehetőséget biztosítanunk kell ahhoz, hogy a fiatalok látóköre minél szélesebb legyen, hiszen ez életük minden szegmensét nagyban befolyásolja majd a későbbiekben.
- Szélesebb látókörrel pedig szerintem nem beszélhetünk élmények nélkül: az **utazás**, az új tapasztalatok szerzése sokak szerint – engem is beleértve – a személyiségünk egyik legnagyobb alakítója. Ennél már csak az lehet jobb, ha mindez ismerősökkel, barátokkal történik. Emiatt lenne fontos, hogy a fiatalok különböző csoportjait közös élmények szerzése által hozzuk még közelebb egymáshoz. Ez történhet hosszabb-rövidebb buszos utak segítségével, de egy szimpla, csoportos Vas megyei kiruccanás is kimozdíthatja a diákokat a megszokott ritmusukból, új kapcsolatokat, baráti köröket hozva létre. Azt gondolom, senkinek nem kell bemutatnom egy tipikus osztálykirándulás koncepcióját; mindez kisebb-nagyobb társaságokkal, akár felnőttek részvételével is megvalósulhatna, ami pedig már nemcsak a fiatalok összetartását növelné, de több generáció integrációját is segítené.

5. Technikai háttér

Végezetül szeretném pár szóban kifejtetni, hogy az én laikus szemszögemből nézve hogy valósulhatna meg mindaz, amiről az eddigiekben írtam.

A manapság nagyon divatos applikációkhoz hasonló modell segítségével tenném kézzelfoghatóvá a különböző programokat, illetve az azokra való jelentkezést: egy viszonylag egyszerű menüvel rendelkező mobiltelefonos alkalmazás letöltése után tudnának regisztrálni a fiatalok a meghirdetett lehetőségekre, egyidejűleg akár többre is. A letöltést követő első hónap mindenkinek ingyenes lenne, majd ennek lejártával havidíjas lenne minden tevékenység (természetesen diákbarát árak mellett); a regisztráló tehát nem magáért az alkalmazásért fizetne, hanem az élményért. Természetesen bármikor visszamondható előfizetésről van szó, ezzel elkerülve a „lehúzást”, illetve az idő- és erőforráspazarlást. Aki szeretné, illetve amelyik tevékenység esetében szükséges, egy bankkártyához hasonló plasztikkártyát is kiállítanék, amellyel esetleg chip-kapukon keresztül tudnának bejutni az érdeklődők az egyes helyszínekre. Ez költségigényesebb megoldás ugyan, hosszú távon mégis megspórolhatnánk vele az ellenőrző személyzet fenntartását, mivel a chipek miatt követhetővé válik, hogy ki mennyi időt fordított az adott tevékenységre. Ennek az appnak a tervezése nem különösebben bonyolult feladat, akár informatikuscsoport bevonása nélkül is kivitelezhető lenne.

Természetesen fontos szempontnak tartom mindehhez a pénzügyi háttér biztosítását, hiszen minden esemény minősége ezen áll vagy bukik. Főként helyi szponzorokat (vendéglátóhelyeket, alapítványokat, iskolákat) keresnék meg az ötleteimmal, ezzel is növelve a projektek helyi jellegét, illetve biztosítva azt, hogy a tőke itt, „helyben” maradjon. A támogatóknak azért lenne előnyös a fent említett tervekben való részvétel, mert reklámfelületet és új, főként fiatalokból álló vevőkört biztosítanánk például egy-egy étterem számára. Az sem mellékes viszont, hogy a felhasználók által befizetett összegek bizonyos része a szponzorokat illetné. Emellett az iskolák honlapjain és évvértékelőiben is remekül mutatna a diákok részvételével megvalósuló helyi kezdeményezés híre. A szülők pedig például adójuk 1%-ával tudnák támogatni az általam említett események szervezését, ezáltal biztosítva lennének afelől, hogy a pénzük jó helyre kerül, és a gyermekük fejlődéséhez járultak hozzá az összeg felajánlásával.

A diákok számára, úgy vélem, csak előnyökkel járna egy ilyen rendszer létrehozása; a korábban említett pozitív hatások mellett ugyanis minden, hasznos tevékenységgel eltöltött óra után bizonyos mennyiségű „pont” kerülne jóváírásra az adott felhasználó részére. Ez egyrésről

játékossá tenné a folyamatot, másrészt a pontok valós előnyökre is átkonvertálhatóak lennének: elsősorban a programokat szponzoráló, de akár külsős cégeknél, vendéglátóhelyeknél, üzleteknél is kedvezményben részesülnének a projektben résztvevők. Ezenkívül megfelelő tanári támogatás mellett akár iskolai jegyekre is lefordítható lenne a hasznos iskolán kívüli időtöltés.

És hogy tudna részt venni mindebben az, aki nem szeretné kipróbálni az eddig említett tevékenységeket? Bizonyára sok mindenkinek ismerős az Uber nevű, kvázi taxialkalmazás. Itt, vidéken viszonylag gyakori, hogy a szükség úgy hozza, hogy a fiatalok (elsősorban a fiúk) jóval 18 éves koruk előtt megszerzik a jogosítványukat, és esetleg a családi autó is rendelkezésükre áll. Sok fiú költi diákmunkáért kapott fizetésének, illetve zsebpénzének nagy részét úgynevezett „sufnituningra”, vagyis az autó fejlesztésére. Ezt a jelenséget kihasználva tudnánk biztosítani a várostól messzebb lakó diákok számára a bejutást, és ezáltal a bizonyos eseményeken való részvételt. A sofőröket szintén a már említett alkalmazáson keresztül lehetne hívni és fizetni is az appon belül lehetne. Ez a sofőröknek vezetési tapasztalatot és némi pluszpénzt jelentene, az utazóknak pedig könnyebbséget, hogy nem kell egy viszonylag hézagos buszmenetrendhez igazodniuk. Arról nem is beszélve, hogy így akár négyen-ötten is tudnának egy autóval érkezni a központ közelében lévő programokra – szívességkérés és a szülők „ugráltatása” nélkül.

A reklámozás az egyik legkézenfekvőbb és legfontosabb aspektusa ennek a folyamatnak: én személy szerint nemcsak az iskolákban, de a különböző közösségi platformokon (Facebook, Instagram, TikTok) is népszerűsíteném az alkalmazást, illetve az egyes programokat. A városban kihelyezett hagyományos, illetve elektromos hirdetőfelületeket is felhasználnám ehhez.

Az általam felvázoltakhoz azonban szükség van egy rugalmas, jó kapcsolatokkal rendelkező, karizmatikus, politikailag független, megbízható felnőttekből álló csapatra, akik összefogják ennek a folyamatnak minden lépését.

6. Összefoglalás

Természetesen maradtak olyan kérdések, amelyekre én nem tudok választ adni ebben a dolgozatban: milyen formában kellene adózni az egyes programok után? Ki vállalná a felelősséget az esetleges balesetekért? Akadhatnak gondok a felhasználók adatkezelésével kapcsolatosan? Ezekre, úgy vélem, nem is feladatom válaszolni; én mindössze az ötleteimet

szerettem volna ismertetni, amelyek reményeim szerint színesíteni tudnák Szentgotthárd ifjúságának mindennapi életét.

Végezetül ábrákkal szeretném szemléltetni pályázatom lényegét; az oldal alján található, statisztika területén is használt indikátor-táblázatban foglaltam össze a terveimhez szükséges forrásokat, és azoknak várható rövid- és hosszútávú hatásait.

A következő oldalon külön táblázatban összesítettem a különböző programokhoz véleményem szerint megfelelő helyszíneket, illetve a humán erőforrás-igényt, ami velük jár.

Remélem, a pályázatom inspirációul szolgál a Tisztelt Bizottságnak, és néhány eleme a jövőben megvalósításra kerülhet.

INDIKÁTOR TÍPUSA	PÉLDA
Bemeneti (input) indikátor	Az helyszínek felújítására és bérezésre költött pénzösszeg, munkások, jogászok, pénzügyi konzultánsok (szerződésekhöz), szervezők
Kimeneti (output) indikátor	Modern épületek, színes programok, hírérték a térségen belül
Eredmény (outcome) indikátor	Összetartóbb közösség, jobb iskolai eredmények, gazdasági fellendülés
Hatás (impact) indikátor	Mentális betegségek alacsonyabb kockázata, kevesebb elköltöző fiatal

PROGRAM NEVE	HELYSZÍN	HUMÁNERŐFORRÁS
<i>Tanulószoza</i>	A gimnázium termei	Jelenlegi és korábbi diákok
<i>Csapatépítés</i>	Lehetőleg szabadtéren	Koordinátorok
<i>Társasági összejövetel</i>	Az autóbusz-állomás (felújítás után)	Biztonsági őrök, rendezvényszervezők, pultosok
<i>Ismeretterjesztő előadás</i>	A színház aulája	Meghívott előadók, moderátorok
<i>Pszichológiai foglalkozás</i>	A színház aulája	Meghívott előadók, moderátorok
<i>Hobby-workshop</i>	A kolostor régi pincéje	Oktatók
<i>Utazás, kirándulás</i>	Külső helyszíneken	Sofőrök, idegenvezetők

